

Sygn. akt II K 136/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2014r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartosz Szeremeta

Protokolant: Agata Dumicz

przy udziale oskarżyciela publicznego - Krzysztofa Barczyka - funkcjonariusza Służby Celnej w W.,

po rozpoznaniu w dniach 13 maja, 24 czerwca, 22 sierpnia i 10 października 2014r.

sprawy A. M.,

urodz. (...) w G.,

córki Z. i Z. z domu K.,

oskarżonej o to, że uchylała się od opodatkowania podatkiem akcyzowym w ten sposób, że dokonując w listopadzie 2009 roku nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodu osobowego marki B. (...) o numerze identyfikacyjnym VIN (...), nie ujawniła właściwemu organowi – Naczelnikowi Urzędu Celnego w W. – przedmiotu opodatkowania i nie złożyła deklaracji (...), przez co uszczupliła podatek akcyzowy w kwocie 11.495,00 złotych, co zostało określone w decyzji Naczelnika Urzędu Celnego w W. nr (...) - (...)9110-187/13/ZW z dnia 24 maja 2013 roku, to jest o przestępstwo z art. 54§2 k.k.s.,

I uniewinnia A. M. od popełnienia zarzucanego jej czynu, zaliczając poniesione w sprawie wydatki na rachunek Skarbu Państwa;

II na podstawie art. 616 § 1 p.2 k.p.k. w zw. z art. 632 p. 2 k.p.k. zasądza na rzecz oskarżonej A. M. od Skarbu Państwa kwotę 1600 złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia obrońcy.

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 listopada 2009 r. oskarżona A. M. zakupiła na terytorium Niemiec samochód marki B. (...) o numerze identyfikacyjnym VIN – (...), za kwotę 15.000 Euro. Samochód ten zarejestrowany był w Niemczech od 16 października 2009 r. jako samochód ciężarowy i po jego przemieszczeniu na terytorium Polski, po badaniu technicznym został zarejestrowany jako samochód ciężarowy wyposażony w 4 miejsca siedzące. A. M. używała pojazdu przez rok i w dniu 6 listopada 2010 r. sprzedała go, również jako samochód ciężarowy. Oskarżona nie trudni się zawodowo handlem samochodami, jest kosmetyczką. Zakup przedmiotowego auta był jej drugim zakupem samochodu w Niemczech. Poprzednio oskarżona dokonała zakupu samochodu osobowego T. (...), za który zapłaciła akcyzę. Decyzją Naczelnika Urzędu Celnego w W. z dnia 24 maja 2013 r. określono oskarżonej zobowiązanie podatkowe w podatku akcyzowym z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodu osobowego marki B. (...), w wysokości 11.495 zł. Podstawą wydania tej decyzji było m.in. ustalenie, że przedmiotowy pojazd został wyprodukowany jako samochód osobowy i był przeznaczony zasadniczo do przewozu osób. Odwołanie oskarżonej od tej decyzji nie zostało uwzględnione przez Dyrektora Izby Celnej we W.. A. M. zapłaciła wyżej wskazane zobowiązanie w całości.

Dowód:

- decyzja Dyrektora Izby Celnej we W. z 14.8.2013 r. – k. 2-5;
- decyzja Naczelnika Urzędu Celnego w W. z 24.5.2013 r. – k. 6-9;
- protokół oględzin z 2.4.2013 r. – k. 15-19;
- pismo z 20.2.2013 r. – k. 25;
- decyzja z 16.11.2010 r. – k. 26;
- zaświadczenie o badaniu technicznym – k. 27;
- opis zmian dokonanych w pojeździe z 12.11.2010 r. – k. 27v;
- umowa sprzedaży z 6.11.2010 r. – k. 28;
- oświadczenie z 12.11.2010 r. – k. 28v;
- potwierdzenie zawarcia umowy OC – k. 29;
- kopia dowodu rejestracyjnego – k. 30, 32;
- decyzja z 16.12.2010 r. – k. 31;
- karta informacyjna pojazdu – k. 31v;
- pismo B. (...) z dokumentem identyfikacyjnym pojazdu – k. 37;
- kopia opłaty recyklingowej – k. 38;
- deklaracja VAT – 25 – k. 39;
- umowa sprzedaży z 18.11.2009 r. – k. 40;
- kopia niemieckiego dowodu rejestracyjnego – k. 41-44;
- oświadczenie z 15.11.2009 r. – k. 45;
- deklaracja (...) z 27.12.2007 r. z załącznikami – k. 112-122;
- wydruk dotyczący parametrów samochodu T. (...) – k. 126-134.

Oskarżona nie przyznała się do zarzucanego jej czynu i wskazała, że chciała zakupić pojazd zarejestrowany jako samochód ciężarowy bowiem często przewoziła materiały związane z jej pracą zawodową. Wskazała także, że uściła całość zobowiązania podatkowego po tym jak decyzja o jego określeniu stała się ostateczna.

Oskarżona nie była karany sędownie.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonej A. M. – k. 60, 85-87;
- dane o karalności – k. 96.

Sąd zważył, co następuje:

Zarzucony przez oskarżyciela A. M. czyn z art. 54 § 2 k.k. polega na działaniu podatnika, który uchylając się od opodatkowania, nie ujawnia przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub nie składa deklaracji, przez co naraża podatek na uszczuplenie. W rozpoznawanej sprawie należało przyjąć, że ponad wszelką wątpliwość wewnątrzspółnotowe nabycie przedmiotowego pojazdu w listopadzie 2009 r. podlegało obowiązkowi złożenia deklaracji (...) i w konsekwencji zapłacenia podatku akcyzowego. Okoliczność ta wynika z ostatecznej decyzji Naczelnika Urzędu Celnego w W. określającej wysokość zobowiązania podatkowego. Jednakże z uwagi na to, iż przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 k.k.s. można popełnić tylko umyślnie, należało zatem ustalić, że zachowanie oskarżonej zarzucone jej w akcie oskarżenia – dokładniej niezłożenie deklaracji – było umyślne, czyli, że A. M. miała zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chciała go popełnić (art. 4 § 2 k.k.s.). W grę wchodzi tu bowiem jedynie zamiar bezpośredni, który sprowadza się właśnie do świadomości po stronie sprawcy tego, że popełnia on czyn zabroniony oraz tego, że chce popełnić czy zabroniony. Na gruncie art. 54 k.k.s. zamiar bezpośredni zabarwiony jest chęcią uchylenia się od opodatkowania (dolus directus coloratus), czyli niezapłacenia należnego podatku w terminie (tak. G. Ł. w K. P., Ł. G., R. T. Kodeks Karny Skarbowy. Komentarz. (...) 2012). Zamiar ewentualny popełnienia tego przestępstwa jest w myśl kodeksu karnego skarbowego niekaralny.

Odnosząc powyższe do przedmiotowej Sąd przyjął, że w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, że A. M. nie można przypisać zamiaru popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 54 § 2 k.k.s. Skoro w przypadku przestępstwa skarbowego z art. 54 § 2 k.k.s. chodzi o działanie umyślne i to w zamiarze bezpośrednim zabarwionym chęcią niezapłacenia podatku, to należało oskarżonej bezsprzecznie wykazać, iż wiedziała, iż nabywa samochód osobowy, który w rozumieniu Nomenklatury Scalonej, mającej zastosowanie stosownie do przepisu art. 3 ustawy o podatku akcyzowym do celów poboru akcyzy, podlega opodatkowaniu podatkiem akcyzowym.

W ocenie Sądu nie można działaniu oskarżonej przypisać umyślności w zamiarze bezpośrednim. A. M. nie miała bowiem w przekonaniu Sądu świadomości tego, że nabyty przez nią samochód marki B. (...) spełnia wymagania do zakwalifikowania go jako osobowy, skoro z dokumentów, którymi dysponowała w chwili nabycia wynikało, iż jest to pojazd ciężarowy. Co więcej, A. M. po przywiezieniu pojazdu do Polski dokonała niezbędnych czynności rejestracyjnych i zarejestrowała pojazd jako samochód ciężarowy, jako taki go przez blisko rok użytkowała i taki właśnie następnie sprzedawała. Oskarżona nie jest osobą trudniącą się zawodowo handlem samochodami, co do której z całym przekonaniem można by przyjąć, iż miała ona świadomość konieczności uiszczenia podatku. Oskarżona jest z zawodu kosmetyczką, a zakupiony pojazd był jej niezbędny do działalności zawodowej i to koniecznie miał być pojazd zarejestrowany jako ciężarowy, gdyż jak wskazała w wyjaśnieniach, przewożąc wcześniej swój sprzęt samochodem osobowym na terenie Niemiec została ukarana mandatem. Wobec braku jakichkolwiek przesłanek by kwestionować prawdziwość twierdzeń oskarżonej w tym zakresie oraz braku dowodów przekonujących o umyślności działania oskarżonej, należało przyjąć, że inkryminowane zachowanie oskarżonej nie było umyślne i w konsekwencji nie stanowiło realizacji znamion przestępstwa skarbowego. W tej konkluzji umacnia Sąd także okoliczność, że oskarżona uiściła całość należności podatkowej z tytułu nabycia przedmiotowego pojazdu.

Nie sposób nie zauważyć również, iż organ celny nie kwestionował w chwili zakupu (18 listopada 2009 r.) klasyfikacji przedmiotowego pojazdu do celów podatkowych. Dopiero w dniu 21 lutego 2013 r. (k. 23) wszczął z urzędu postępowanie podatkowe w sprawie określenia oskarżonej zobowiązania podatkowego. Zdaniem Sądu okoliczność ta wskazuje, iż w chwili sprowadzenia przedmiotowego pojazdu na terytorium kraju organ celny nie kwestionował właściwości przeznaczenia pojazdu (do przewozu towarów).

Jak już wskazano na wstępie rozważań, Sąd nie kwestionuje ustaleń poczynionych przez organ celny co do przypisania nabytemu przez A. M. pojazdowi cech samochodu osobowego. Organ odwołał się w tej kwestii do obowiązujących przepisów ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, które szczegółowo regulują zagadnienia związane z opodatkowaniem akcyzą nabycia wewnątrzspółnotowego samochodu osobowego niezarejestrowanego wcześniej na terytorium kraju zgodnie z przepisami o ruchu drogowym (art. 100 ust. 1 pkt 2 ustawy). Organ powołał także definicję samochodu osobowego, zgodnie z którą samochody osobowe są to pojazdy samochodowe i pozostałe pojazdy mechaniczne objęte pozycją (...) przeznaczone zasadniczo do przewozu osób, inne

niż objęte pozycją 8702, włącznie z samochodami osobowo-towarowymi (kombi) oraz samochodami wyścigowymi, z wyłączeniem pojazdów samochodowych i pozostałych pojazdów, które nie wymagają rejestracji zgodnie z przepisami o ruchu drogowym (art. 100 ust. 4). Poza kwestią sporną jest również przyjęta przez organy celne I i II instancji klasyfikacja samochodu osobowego marki B. (...) zgodnie z wytycznymi Nomenklatury Scalonej (CN) wprowadzonej w życie rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1549/2006 z dnia 17 października 2006r. zmieniającym załącznik 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy Celnej (Dz. Urz. WE L Nr 301 z 2006r.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd uniewinnił A. M. od popełnienia zarzucanego jej czynu, zaliczając poniesione w sprawie wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Stosownie do treści art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k. Sąd w punkcie II dyspozycji wyroku zasądził na rzecz A. M. od Skarbu Państwa kwotę 1.600 zł tytułem zwrotu kosztów ustanowienia obrońcy. Podstawę ustalenia wysokości tych kosztów stanowiła przedstawiona przez obrońcę oskarżonej umowa A. M. z reprezentującym ją adw. R. B. z 4 marca 2014 r. (k. 124-125).